

РЕШЕНИЕ

№ 30958

гр. София, 23.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8313** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Ф. Х. Б. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] г, против Решение № 4194/ 22.07.2025г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. с чл. 8 и чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон и целта на закона. Според жалбоподателя, не е налице твърдяното в обжалвания акт противоречие в бежанската му история. Изложени са доводи, че животът му ще бъде поставен опасност и ще бъде принуден да извършва военни престъпления, ако бъде върнат в С.. Моли съда да отмени решението на председателя на ДАБ- МС.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Подробни съображения за законосъобразност на решението излага в писмени бележки. Моли съда да отхвърли жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № ПМЗ-В- 290/27.01.2025 г. на РПЦ - [населено място], А. Ф. Х. Б., [дата на раждане] в С., [населено място], гражданин на С., етническа принадлежност - кюрд,

вероизповедание - мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му първоначално е установена въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т.3 от ЗУБ. В хода на производството чуждият гражданин е представил семейна регистрация от гражданския регистър в оригинал. Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, след като с решение № 5447 от 12.04.2024 г., председателят на ДАБ-МС е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Ф. Х. Б.. Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

С писмо рег. № УП-3701/29.01.2025 г. началник отдел ПМЗ - В., РПЦ - [населено място], ДАБ-МС (л. 257), е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М -5822 от 20.05.2025г. (л.221) директорът на специализирана дирекция "М" - ДАНС уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С А. Ф. Х. Б. е проведено интервю на 12.02.2025г., в което заявява, че е напуснал С. през 2023г. нелегално, останал в И. една седмица и влязъл в Република България. След като е бил регистриран като търсещ международна закрила, напуснал самоволно общежитието и заминал за Германия, където подал молба за закрила, но получил отказ и след 10 месеца през октомври 2024 г. е върнат в Република България. Заявил е, че целта на пътуването му е била Германия. Твърди, че през 2020 г. е бил задържан от кюрдите за петнадесет дни, защото са искали да го присъединят към тях. Получил повиквателни и от Режима и от кюрдите. Живял е в Т. Б., обл. Х., където в момента живеят родителите му, двама братя и една сестра. Като причина да напусне страната си на произход посочва войната в С. и нежеланието да ходи войник, както и липсата на сигурност.

В интервю от 05.01.2024г. като причина да напусне С. е посочил освен войната, трудния и скъп живот. Искал е да отиде да работи в Германия и там да се събере със семейството си. Заявил е, че е подал молба за закрила в Република България, тъй като е бил задържан. Не е имал проблеми заради етническата си принадлежност или религията си, не е арестуван или осъждан, не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията в С.. Не е членувал в политическа партия или организация, във въоръжена групировка, религиозна организация, общност, секта. Не му е оказвано насилие.

Със становище рег. № УП 3107 от 03.06.2025г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Ф. Х. Б..

С оспореното в настоящото производство Решение № 4194/22.07.2025г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Ф. Х. Б.. След като е обсъдил противоречията в представената бежанска история, административният орган от изявленията на чужденеца, е направил извод, че причината за напускането на страната му е намирането на по-добър живот, а не търсената закрила. Заключил е, че при установените факти и обстоятелства за А. Ф. Х. Б. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Счита, че изявленията на сирийският гражданин не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ във вр. с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. С оглед на заявената от него бежанска история е направил извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Приел е и че не се установяват положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл.8, ал.7 и 8 от ЗУБ и е отхвърлил искането за предоставяне на статут на бежанец като неоснователно. Въз основа на събраните доказателства в

хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унижително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. По отношение на основанията по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в С., изложена в справката, изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ-МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на понятието “посегателство” в чл.15, б. “в” от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С. и не във всички части на страната е налице безогледно насилие. Председателят на ДАБ-МС е направил преценка, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С., според решението, не е изключително. Заключил е и че за търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в Република България. В заключение е приел и искането за предоставяне на хуманитарен статут за неоснователно.

Като част от административната преписка е представена справка, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС относно актуалната обществено-политическа обстановка в С. с вх. № МД-02-159 от 04.03.2025г. и справка с вх. № МД-02-278 от 21.05.2025г. относно обстановката в района на провинция Х. и [населено място].

В хода на съдебното обжалване от ответника е представена допълнително справка, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС, с вх. № МД-02-483/ 10.09.2025г. относно актуалната обществено-политическа обстановка в С. към 10.09.2025г.

От жалбоподателя пред съда са представени справки относно актуалната обстановка в С. и област Х., както и публикации от електронни медии във връзка с актуалната обстановка в Сирийската арабска република.

При така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Административният акт е издаден в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него кюрдски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73

ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В проведените интервюта той изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е нямал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. От бежанската му история става ясно, че е напуснал С., по икономически и лични причини, тъй като животът в С. бил много труден и скъп, поради което искал да отиде в Германия, където да работи и да се събере със семейството си. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

Противоречията в изложената от жалбоподателя бежанска история в двете интервюта са подробно обсъдени от председателя на ДАБ-МС в обжалваното решение, където правилно е прието, че представените от молителя уведомления от „Демократична автономна администрация“ от 01.07.2023 г. и заповед за задържане от „Главно командване на армията и въоръжените сили“ от 16.11.2023 г. като доказателства са противоречиви и недействителни и че представената бежанска история е измислена с користна цел. Видно от противоречията в детайлите, отсъствието на каквито и да било надеждни доказателства подкрепящи твърденията му за реални заплахи за живота, различните мотиви, които излага за исканата закрила е направено правилно заключение, че цялата бежанска история на молителя е нелогична, противоречива и недостоверна.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на А. Ф. Х. Б. на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на

изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската арабска република на директора на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека.

В случая се установява от представените справки, че след като жалбоподателят е напуснал С. в

страната са настъпили сериозни обществено-политически промени. Според представената към административната преписка справка на 27 ноември 2024г. различни бунтовнически групи от С. С., под ръководството на ислямската група "Х. Т. ал Ш." (Н. Т. al-S., HTS), заедно с подкрепяни от Турция милиции, започват настъпление към региони под правителствен контрол и успяват да превземат големи територии. На 8 декември 2024г. водените от HTS бунтовници обявяват, че са влезли ви в [населено място] и обещава да изградят "родина за всички, включително всички сектор и социални класи". Б. А. се е оттеглил, отлетял е за Русия, където е получил убежище, а лидерът на HTS А. М. ал Г. е пристигнал в Д..

Представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство в страната.

Преходното правителство, сформирано от Х. Т. ал Ш." и други милиции, заявява ангажимент да стабилизира нацията и да изготви нова конституция в рамките на три години. На 13 март 2025г. временният президент на С. подписва конституционна декларация, обхващаща петгодишен преходен период, която урежда разделението на властите, съдебната независимост и гарантира правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. Сирийският президент обявява преходно правителство, назначавайки 23-ма министри в нов разширен и приобщаващ кабинет, в който са включени и представители на християнското малцинство. През март е приета и конституционна декларация, предназначена да служи като основа за междинния период, ръководен от А. ал Ш..

На 13 май 2025г. президентът на САЩ Д. Т. заявява, че ще разпорежи отмяна на санкциите срещу Сития по молба на престолонаследника на С. арабия. Президентът също казва, че се предприемат стъпки за възстановяване на нормалните отношения със С..

От представената пред съда справка № МД-02-483 от 10.09.2025г. се установява, че в бюлетин на ВКБООН от 4.09.2025г. се посочва, че към 3.09.2025г., считано от 08.12.2024 г. около 862396 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни, с което общият брой на сирийските граждани завърнали се в С. от началото на 2024г. става 1223238 души и 1763513 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си, 880058 от които след 08.12.2024г. ВКБООН продължава да улеснява безопасното и достойно завръщане на сирийските бежанци в техните родни райони.

За пръв път от 14 години насам С. отново легално изнася суров петрол и около 600000 барела суров петрол са напуснали пристанището Т. на 01.09.2025г. На 25.08.2025г. Министерството на финансите на САЩ официално вади С. от санкционните разпоредби на Кодекса на федералните разпоредби и оттогава международната търговия на страната е възобновена. На 05.09.2025г. е създаден Сирийският фонд за развитие, предназначен за подкрепа на възстановяването и създаването на работни места, в който само един час след създаването даренията надхвърлят 60 милиона щатски долара.

От изложеното в справките следва, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл.9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в С. и специфичното положение на жалбоподателя. Тези изводи не се опровергават от представените от жалбоподателя справки и

статии. Въпреки наличието на безредици в някои региони, включително въоръжени сблъсъци, обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждански намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на сирийския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement". Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН в изпратеното до съда становище, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ф. Х. Б. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] г, против Решение № 4194/ 22.07.2025г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

